

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

μάκατον και πέμπτον αριθμούειεν χρόνον
κι' Έδρα μας ή πόλις ή των Παρθενώνων.

'Ετος χίλια κι' οκτακόσα κι' ένενήντα σόν έννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσάοεις μέσ' στόν ψεύτη τόν ντουινά

Δεκατρείς μινός Φιεδάση
κι' ό Κορδόναρος τουμπάρετ.

Πούντος έξακόσα και πενήνταένα,
βλέπω μαυρισθέντων μούτρα ξυνισμένα.

**Μοιρολόγια πάλι φτειάσε
κατά τό αγενειά πίδαοι.**

Δοξάω, Στρατηλάτη,
τήν έσπερη κορυφή σου
και νύν και 'στών αιώνα...
Κι' έγώ κι' οι Κορδονάτοι
Ήμνος εις τήν ταφή σου
προσφέρομεν, Κορδονά.

Είς ένα μαύρον ορέαρ
επιτίγησαν οι στόνοι
παππού του πικροχόλου...
ώ σό γλυκό μας έαρ,
γλυκώτατον Κορδόνι,
πώς πώς κατά διαβόλου ;

Κι' 'Αγγλίδες και Γαλλίδες
μαζί με κουρελθόδες
έτρεχαν άνω κάτω,
κι' είπεν 'Αγγλίς Μυλλαίδη:
απού σου τό κάλλος έδω,
Κορδόνι ντελικάτο;»

Πώς έγινε, Θεέ μου,
κι' οι φίλοι του πολέμου
συναπολούνται πάντες;
μ' ήλθαίς και με κορδόνια
έβγηκαν 'στά μπαλκόνια
δούλας και κουβερνάταις.

Βάζου, απ' τόν καιμό τους
κουδούναις, 'στό λαϊμό τους
και πίνουνε πηλάα
ρούγαις και μαγαλάδες
σάν βόδια, σάν γαλάδες,
μά δίχως νάχουν γάλα.

Γελάδες δίχως γάλα
σάν τής ίσθνας εκίναις
του πάλαι Φαραζόνου,
και με κουδούνια κι' άλλα
έσθμαιναν τής παίνας
τρισακατάρτου χρόνου.

Χρόνου, που μίς 'στην μπόρα
τρομακτικής μαυρίλας
τούς 'πηρε κατά κράτος,
και θα μορφαίη τώρα
σάν νηστικός Γκορούλας
ό κάθε Κορδονάτος.

Χρόνου χωρίς τραπίκι,
που γύρω των θα παίρη
του ταμπουρά τό μέλος,
βαρείτε τάχα τούγχα,
κατακαυμένη στρουγγά,
τί μαύρον είδες τίλοσι!

'Ετρεχαν πνευστιώντες
και κορβαντιώντες
τής στρουγγας οι λακίδες,
και τήν Κορδονοστειραν
εις τόν μεξέ τήν 'πيران
μέ παλροτενεκίδες.

Μέ παλροτενεκίδες,
που μέσ' από σκουπίδια
γιά τό Παππού τά γίδα
οι τών Ελλήνων παιδες
με σκόμματα και κόμους
τούς έσπεραν 'στούς δρόμους.

'Στούς δρόμους τής 'Αθήνας,
που 'κίτταζε μωραίνας
και έάφνας Μαραθώνων....

ὡ τῆς φρικτῆς μανίας
καὶ τῆς Κερρόκτονίας
τῆς τῶν Κερρόκτόνων !

Κρίμα 'στῆς γκιουθεσάδες,
κρίμα 'στῆς καροτσάδες
καὶ 'στὸ κουδανταλῆκι,
'στὸν βρόντον τὸν φρικτὸν
'μπῆκε καὶ τὸ Τριψίδι
μὲ τὸ μασκαρλῆκι.

Βαβαὶ 'στοὺς ἀναγῶγους,
ποῦ 'θγάλαν 'Αραπίνα
τοῦ γέρου τὴν παρία...
κρίμα 'στοὺς τούσους λόγους,
πούβγαλε 'στὴν 'Αθήνα
καὶ κάτω 'στὸν Περαία.

Κρίμα καὶ πάλι κρίμα
καὶ 'στῶν θεσμῶν τὴν λίμα
καὶ 'στῶν θεσμῶν τὴν χάβρα,
πᾶνε θεσμοὶ καὶ νόμοι,
κι' ὁ Στρατηγὸς ἀκόμη
ἐπνίγη μὲς 'στὰ μαῦρα.

Μαῦρο 'φονάζαν μαῦρο
'στὸν Στρατηγὸ τὸν γαῦρο,
μὰ τί φωνάζει καὶ τούτῳι !
κι' αὐτὸς τὸ χέρι βάζει
'στὴ μύτη του γιὰ χάξι
κι' ἀρχίζει τῆς μπαούταις.

Φρενιάζον λυσσαλέοι,
σαμάρκο τούτος λέει,
σαμάρκο λὶν κι' ἐκείνοι...
ποιὸς τὸλπιζε κι' ἐκείνος
ὁ λάμπων Βελοστίνος
'Οθέλλος πῶς θὰ γίνῃ.

Αὐτὸς, ποῦ δείχνει στήθος
καὶ τοῦπλιξε τὸ πλῆθος
ἀμάραντο στεφάνι,
ποιὸς θέλεγε πῶς τώρα
γιὰ τὴν γρητὸ Θεώδρα
μπαούταις θὰ μᾶς κἀνῃ.

'Οποῖα πανηγύριαι !
ὡσὰν μπαπούνης ἄσος
ὁ Θεοδράνης ἦτο,
κι' ἐκύτταζε φρενήρης
τῶν ἐλαίων τὸ ἄσος,
ποῦ πάλιν ἐκινεῖτο.

Κι' ἔμπρὸς εἰς τὴν ἐλαίαν
ἀγριωπὸς καὶ τρίμων
τὴν κεφαλὴν ἐκίνει,
καὶ περικερλαίαν
ἐφόρεσε πολέμων
καὶ γοτωρὸς ἰδρῆνει.

Παλῆους παιᾶνας κρούει,
πλὴν αἰφνης τὸν τρομάζει
μὲ τερταρεία τρώμα,

βοῆν ἐλῆας ἀκούει
κι' ἀντὶ θωράκων βάζει
τὴν νυκτικὰ τοῦ ρόμπα.

Κορδῶνα, 'στυνομὰ σου
τάφον βαθὺν ἀνοίγουν
Λάμαϊς Κορδονοπικτραῖς,
καὶ κάθε σάλπισμά σου
Ρετοίηδες τὸ πνίγουν
μὲ φάμπρικας σφομπικτραῖς.

Παππῶς ὁ χρυσοερῆμων
ἐμβρόντητος παγόνει
'στῶν συριγγῶν τὸν κρότον,
κι' ὡς 'Ιωσήφ εὐσχημῶν
κηδεύει τὸ Κορδόνι,
τοῦ κόμματος τὸ μόνον.

Τοῦ κόμματος τὸ μόνον,
ποῦ ξερισιμῶνε μόνει
'στὰ χέρι τοῦ Σωτήρα,
καὶ κλαίων πᾶς λιμώττων
ὡς Μυροφόρος ραίνει
τὸν τάφον του μὲ μῦρα.

Ποίος λαὸς ἀγνώμων !
ἰδέγθη βίλη μῶμων
ἀπὸ καθένα μπίκρον
τῆς μάρας καὶ τῆς σάρας
ὁ τρεῖς θριάμβους ἔρας
νικῶν μυριονέκρων.

Σκορπίζον τὰ κοπάδια
καὶ τὰ παγαδιὰ λειβάδια
ἀγροὶ θὰ μείνουν χέρσοι...
τοῖς φίλοις θύσαις πάλιν,
λαφ̄ σου νίκην κι' ἄλλην
δώρησαι σῆ ἰγέρσαι.

**Ὁ γέρον ἐμφανίζεται
καὶ μόνος ταλιανίζεται.**

'Ἦθραν τ' ἀνάκια μου
καὶ τὰ κουδονάκια μου,
πᾶνε, πᾶνε, πᾶνε, πᾶν,
κι' ἀπ' ἰδῶ κι' ἐκεῖ σκορπῶν.

'Ὀχ καὶμῆνος, βᾶί βᾶί,
τὸ Κορδόνι τί τραβάει.
'Ὀχ ἀνάκια μ',
κουδονάκια μ'.

Μοῦ 'κόφαν τὸν ἄρα μου,
μοῦ 'πῆραν τὴν φλογέρα μου,
τὴν κίκακη παντίερα μου,
τὸν παρδαλὸ τὸν σκοῦφο μου,
πούσκαζε κάθε μπόσφο μου.

'Ὀχ καὶμῆνος, βᾶί βᾶί,
τὸ Κορδόνι τί τραβάει.
'Ὀχ σκουφίτσα μ',
φλογερίτσα μ',
παντίερίτσα μ'.